

Η ιστορία της ίδρυσης νέων σωματείων και η σημασία των ανεξάρτητων συντονισμών

Εισηγητική ομιλία της Σύλβιας Κοιλάκου [ΟΒ Μελέτης Τεχνικών Έργων Οργ. Αττικής Κ.Α.] στην εκδήλωση για την Εργατική Συνδιάσκεψη που οργάνωσε η Κομμουνιστική Απελευθέρωση στις 2 Οκτωβρίου 2026 στην Πάντειο με θέμα:

Από τις εμπειρίες του χθες, στους αγώνες του σήμερα και του αύριο:
Για ένα κίνημα εργατικής χειραφέτησης.

Οι θέσεις προτάσσουν τη δημιουργία ενός άλλου πόλου στο εργατικό κίνημα, με κέντρα αγώνα μέσα από διαδικασίες συντονισμού των αγωνιστικών ταξικών σωματείων αλλά και με τον συντονισμό των γενικών συνελεύσεων, των επιτροπών αγώνα και των πρωτοπόρων εργαζομένων.

Όλη η ιστορία του εργατικού κινήματος δείχνει ότι οι συντονισμοί αποτέλεσαν αναγκαία μορφή οργάνωσης απέναντι στον κυβερνητικό και εργοδοτικό έλεγχο της ΓΣΕΕ. Από την «Ενωτική ΓΣΕΕ» τη δεκαετία του 1920 μέχρι το Εργατικό ΕΑΜ τη δεκαετία του 1940,

αποδείχτηκε ότι για να οργανωθούν απεργίες έπρεπε να παραμεριστεί η ΓΣΕΕ.

Η κίνηση των «**115 Συνεργαζόμενων Εργατοϋπαλληλικών Οργανώσεων**» (**115 Σ.Ε.Ο.**) αποτέλεσε το σημαντικότερο μεταπολεμικό παράδειγμα. Υποστήριξε την ανεξαρτησία του συνδικαλισμού από κρατικά και εργοδοτικά δεσμά, σε αντίθεση με την ΓΣΕΕ. Ιδρύθηκε το 1962, συσπείρωσε εκατοντάδες πρωτοβάθμιες και δευτεροβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις (από 115 έφτασε σε πάνω από 700 τις παραμονές της δικτατορίας). Οργάνωσε μεγάλης διάρκειας αγώνες, με πιο εμβληματική την **Πανεργατική Πολιτική Γενική Απεργία στα Ιουλιανά**.

Αντίστοιχες προσπάθειες υπήρξαν και στη Μεταπολίτευση, όπως τα **ΣΑΔΕΟ** (Συνεργαζόμενες Αγωνιστικές Δημοκρατικές Εργατοϋπαλληλικές Οργανώσεις) και άλλες.

Η πρόσφατη εμπειρία: η περίοδος 2007-2009

Σταθερή επιδίωξη του NAP ήταν ο συντονισμός των πρωτοβάθμιων σωματείων. Σε αυτή την κατεύθυνση πήρε αρκετές πρωτοβουλίες.

Ο συντονισμός πρωτοβάθμιων σωματείων δημόσιου και ιδιωτικού τομέα εμφανίζεται με πιο μαζικό τρόπο το 2007-2008, στους αγώνες ενάντια στο αντιασφαλιστικό έκτρωμα Πετραλιά.

Την ίδια περίοδο συγκροτείται με πρωτοβουλία του ΣΜΤ συντονισμός 11 σωματείων στους μισθωτούς τεχνικούς για το ασφαλιστικό τους, βάζοντας την κεντρική διαχωριστική γραμμή (που ήταν η κατάργηση ενός νόμου και όχι η εξαίρεση του κλάδου, το ζήτημα της απεμπλοκής τω αποθεματικών του ταμείου από την Τρ Αττικής).

Παράλληλα, ο αγώνας διάρκειάς των νοσοκομειακών γιατρών το 2008 έφεραν στο προσκήνιο την συγκρότηση κλαδικού συντονισμού, κόντρα στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΠΟΕΔΗΝ και της ΟΕΝΓΕ.

Η ιδέα του συντονισμού —διακλαδικού και κλαδικών—παίρνει σάρκα και οστά

Η πρωτοβουλία των σωματείων για την Κούνεβα

Η μεγάλη έκρηξη του Δεκέμβρη επιταχύνει τις πολιτικές εξελίξεις στο εργατικό κίνημα. Ξεπηδούν νέες διεργασίες ενώ γίνονται απόπειρες συγκρότησης συντονισμών σωματείων.

Ο σπόρος της εξέγερσης του Δεκέμβρη «έπιασε» στο εργατικό κίνημα, με την απόπειρα

δολοφονίας της Κούνεβα. Δημιουργείται ένα πρωτοφανές κύμα εργατικής αλληλεγγύης. Περίπου 100 σωματεία πανελλαδικά συγκροτούν ένα συντονισμό με στόχο την **τιμωρία των ενόχων**, αλλά και ενάντια στην **ελαστική εργασία και το δουλεμπόριο**. Διοργάνωσαν μαζικές εργατικές συνελεύσεις (στον κατειλημμένο χώρο του ΗΣΑΠ που δούλευε η Κούνεβα) και μαζικές διαδηλώσεις.

Έτσι για πρώτη φορά, ανοίγει το ζήτημα του **δουλεμπορίου στο δημόσιο και στις ΔΕΚΟ**. Παράλληλα, προωθείται η λογική του **συντονισμού των σωματείων έξω από τα όρια της ΓΣΕΕ και ενάντια στην ΓΣΕΕ**.

Η Πρωτοβουλία Σωματείων τα βάζει με την ΓΣΕΕ, η οποία επέτρεψε να κυριαρχήσουν οι εργολάβοι καθαριότητας, αφήνοντας απροστάτευτες τις πιο ευάλωτες εργαζόμενες (όπως οι μετανάστριες καθαρίστριες). Έθεσε το αίτημα να εκδιωχθούν οι δουλέμποροι και οι εργαζόμενες να προσληφθούν απευθείας με σταθερή και μόνιμη εργασία – μια θέση με την οποία η ΓΣΕΕ ήταν ουσιαστικά αντίθετη.

Ο Συντονισμός Πρωτοβάθμιων Σωματείων την περίοδο 2010 -2013

Με την όξυνση της ταξικής πάλης από την επίθεση των μνημονίων, γίνεται ένα επόμενο σημαντικό βήμα. Η συγκρότηση του Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων δημόσιου και ιδιωτικού τομέα. Τα περίπου 20 σωματεία που ξεκίνησαν έφτασαν τα 50, ενώ δημιουργήθηκαν αντίστοιχοι συντονισμοί και σε άλλες πόλεις.

Η ιδέα του συντονισμού περνά σε μια νέα ποιοτική και ποσοτική φάση. Αποτελεί πλέον έναν ορατό δρόμο «για την ταξική ανασυγκρότηση» πέρα από τις ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ αλλά και από το ΠΑΜΕ.

• Αποτελεί ένα εργαλείο συσπείρωσης και πάλης

Σε μια περίοδο όπου υπάρχει εργατικός αναβρασμός και συνελεύσεις σωματείων, όπου ο κόσμος αναζητά πιο μαχητικές μορφές, αποτελεί ένα «εργαλείο» συσπείρωσης των μαχητικών τμημάτων του εργατικού κινήματος. Είναι σχετικά σταθερός, μαζικός, ικανός να επικοινωνεί με κόσμο πέρα από την εξωκοινοβουλευτική Αριστερά και έχει αυτοτελή παρουσία στους αγώνες.

• Το πολιτικό περιεχόμενο

Σε επίπεδο περιεχομένου θέτει ως κεντρικό στόχο την ανατροπή του κοινωνικού και

πολιτικού σφαγείου της κυβέρνησης, της ΕΕ, του ΔΝΤ και του κεφαλαίου.

Προβάλλει στόχους, όπως η διαγραφή του χρέους, η εθνικοποίηση των τραπεζών, η ρήξη με την ΕΕ, οι οποίοι μπορούσαν να χρωματίζουν την αγωνιστική κίνηση της τάξης. Εξάλλου οι στόχοι αυτοί συζητιόνταν μέσα στους εργαζόμενους και δεν «έπεφταν από τον ουρανό».

• Η μορφή του συντονισμού

Η εμβέλειά του έχει να κάνει και με τη μορφή συγκρότησής του, δηλαδή ως συντονισμού πρωτοβάθμιων σωματείων (όχι ομοσπονδιών, ή παρατάξεων)

Αυτή η μορφή πάτησε στη διάθεση ενός αγωνιστικού κομματιού για δράση «από τα κάτω» ενώ βοήθησε να περπατήσει η ιδέα της αγωνιστικής ταξικής ενότητας.

Έδωσε τη δυνατότητα αγωνιστικής συμπόρευσης εργαζομένων και σωματείων που ακολουθούσαν διαφορετικές συνδικαλιστικές και πολιτικές κατευθύνσεις. Αποτέλεσε βασικό σημείο αναφοράς για ευρύτερα κομμάτια εργαζομένων, ιδιαίτερα της νέας εργατικής βάρδιας και της νέας πολιτικοποίησης, που ήταν «συνδικαλιστικά ακάλυπτα». Το Μουσείο «κατοχυρώνεται» ως χώρος συγκέντρωσης των σωματείων του συντονισμού αλλά και πολλών ακόμα σωματείων.

• Η πολιτική εμβέλεια του συντονισμού

περιλαμβάνει ένα μεγάλο εύρος σωματείων και δυνάμεων

- τα πιο ταξικά και μαζικά σωματεία, που το ΝΑΡ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει σημαντική επίδραση
- σωματεία με ισχυρότερη επίδραση του ΣΥΡΙΖΑ, που ταλαντεύονται ως προς την υιοθέτηση ενός πιο πολιτικού περιεχομένου (πχ αντί-ΕΕ) και πιο μαχητικών μορφών δράσης, καθώς και για τη σχέση τους με τη ΓΣΕΕ- ΑΔΕΔΥ ή τις ομοσπονδίες
- σωματεία και δυνάμεις της αναρχίας, δεν εντάσσονται «οργανικά» στον συντονισμό, δούλευαν με το δικό τους σχέδιο, αλλά συχνά έπαιρναν μέρος στις συνελεύσεις και στις κινητοποιήσεις
- άλλα σωματεία, που δεν υιοθετούν το περιεχόμενο του συντονισμού, αλλά παρακολουθούν και συμμετέχουν στις δράσεις τους

• Η δράση του συντονισμού είναι σταθερή και σημαντική

Η διετία 2010 -2012, έχει καταγραφεί ως η περίοδος της πιο ορμητικής και πυκνής εμφάνισης του απεργιακού. Η διετία 2010 -2012, έχουν καταγραφεί 17 πανεργατικές απεργίες, που κήρυξαν οι ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ γιατί πιέστηκαν από εργατική την βάση. Πολλές απεργίες ξεσπούν σε κλάδους και επιχειρήσεις. Στις πανεργατικές ο Συντονισμός καλεί σε ξεχωριστή συγκέντρωση, ενώ σχεδόν κάθε Πέμπτη οργανώνει διαδήλωση το Σύνταγμα με χιλιάδες διαδηλωτές.

Ο Συντονισμός παρεμβαίνει στο κίνημα των πλατειών. Επί δυο χρόνια μαζί με την επιτροπή «Δεν χρωστάμε Δεν πουλάμε Δεν Πληρώνουμε» συγκροτούν μια μάχιμη κοινωνική αντιπολίτευση στο Σύνταγμα, που απλώνεται σε πλατείες και γειτονιές με την δημιουργία λαϊκών συνελεύσεων και τοπικών πρωτοβουλιών.

Παράλληλα παρεμβαίνει σε αγώνες που ξεσπούν σε επιχειρήσεις και εργοστάσια.

Συνολικά εκείνη την περίοδο εκφράστηκαν νέες μορφές και τάσεις υπέρβασης Το 2011 καταγράφηκαν συνολικά 53 καταλήψεις σε χώρους εργασίας, με πιο εμβληματικές χαλυβουργία-BIOME-ΑΛΤΕΡ. Δημιουργούνται επιτροπές αγώνα, συνελεύσεις σε γειτονιές, γίνονται ακτιβισμοί, αποκλεισμοί υπουργείων για να μην μπει η τρόικα κ.α.

Οι αντιφάσεις στο εσωτερικό του συντονισμού

Στο εσωτερικό του συντονισμού εκφράστηκαν πολλές αντιλήψεις

Αποτελούσε βασικό διακύβευμα:

• Το πολιτικό και αγωνιστικό περιεχόμενο

Υπήρχαν δυνάμεις που γαντζώθηκαν στενά στο τρίπτυχο «αντίσταση στα μέτρα, ενότητα και δράση», από δυνάμεις της αναρχίας και της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς ως τις δυνάμεις τις δυνάμεις ου ΣΥΡΙΖΑ. Ήταν όμως η περίοδος που ο κόσμος τα συζητάγε όλα.

- **η στάση απέναντι σε ΑΔΕΔΥ -ΓΣΕΕ.** Ακόμα, η ανάγκη του απεργιακού αγώνα διαρκείας ήταν μια πραγματική συζήτηση γιατί ερχόταν από τα «κάτω», που ένα τμήμα του συντονισμού την αρνιόταν.
- **Υπήρχαν προβλήματα στην λειτουργία.** Εμείς επιδιώκαμε την δημοκρατική λειτουργία στην βάση των αποφάσεων των σωματείων. Υπήρχαν δυνάμεις που

θεωρούσαν ότι το εγχείρημα καθορίζεται από συμφωνίες δυνάμεων και δεν ήθελαν την ανοιχτή δημοκρατική συζήτηση.

Αρκετά ζητήματα ξεπεράστηκαν από την μαζικοποίηση του συντονισμού. Ο συντονισμός ήταν ένα **εργαστήριο συνύπαρξης ρευμάτων, ενότητας και αντιπαράθεσης** του παλιού με το νέο. Στο εσωτερικό του αναπτύχθηκε η ενότητα αλλά και η διαπάλη γύρω από διαφορετικά σχέδια.

Οι εκλογές του 2012 αλλάζουν το τοπίο. Το σύνθημα ότι μια κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ θα καταργήσει τα μνημόνια, απαιτούσε **συνολική πολιτική απάντηση από την αντικαπιταλιστική αριστερά** που δεν δόθηκε αποτελεσματικά. Και αυτή η πολιτική αδυναμία κόστισε.

Το 2013 οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ συγκρότησαν την πρωτοβουλία ομοσπονδιών. Ο συντονισμός χάνει την δυναμική του και αδρανοποιείται. Η πρωτοκαθεδρία παρέμεινε στα χέρια της ΓΣΕΕ, οι όποιες απόπειρες για την ανάπτυξη νέου περιεχομένου και μορφών εργατικής οργάνωσης δεν προχώρησαν, οι «πλατείες» ατόνησαν. Δεν γενικεύθηκαν τα νέα σωματεία, οι νέες συλλογικότητες, οι μορφές αυτοοργάνωσης. Δεν καταφέραμε να διαμορφώσουμε ένα **ανταγωνιστικό κέντρο αγώνα από τα κάτω**. Αυτό θα ήταν μια μεγάλη πολιτική και υλική παρακαταθήκη για το σήμερα.

Όλη αυτή η εμπειρία είναι πολύτιμη. Μας έφερε μπροστά στο καθήκον των νέων οργάνων του κινήματος και στο πως αυτά μπορούν να αναπτύσσονται σήμερα.

Ωστόσο, οι απόπειρες των συντονισμών δεν σταμάτησαν, παρότι πολλές αριστερές δυνάμεις αποσύρθηκαν από αυτό το καθήκον.

Η πρωτοβουλία σωματείων για την διακλαδική απεργία από τα κάτω

Μια σημαντική εμπειρία είναι η πρωτοβουλία σωματείων για την διακλαδική απεργία από τα κάτω την 1η Νοέμβρη 2018. Εκείνη την περίοδο η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ μας γεμίζει με φούμαρα πως θα επαναφέρει τις ΣΣΕ, χωρίς φυσικά να κάνει τίποτα. Η ΓΣΕΕ μαζί με εργοδοτικούς φορείς συνάπτουν την «κοινωνική συμφωνία» και προχωρούν σε μια απεργία παρωδία. Μια σειρά επιχειρησιακά και κλαδικά σωματεία του ιδιωτικού τομέα σηκώνουν το γάντι της πρόκλησης και προκηρύσσουν απεργία από τα κάτω. Ανοίγουν έτσι το δρόμο για ένα κέντρο ανεξάρτητου ταξικού αγώνα χωρίς την ΓΣΕΕ.

Το παράδειγμα αυτό, δηλαδή το πώς μπορούν να γίνονται απεργιακά γεγονότα «από τα

κάτω» αξίζει σήμερα την προσοχή μας. Τα σωματεία έθεσαν έναν απεργιακό σταθμό και τον παλέψαν επίμονα επί 4 μήνες με συνελεύσεις και εξορμήσεις μέσα σε χώρους. Στην απεργία συμμετέχουν και σωματεία του δημόσιου με στάσεις εργασίας. Η προσπάθεια έχει επιτυχία και ο συντονισμός αυτός συνεχίζεται. Η επόμενη απεργία προκηρύσσεται για τις 20 Μάρτη 2020 με μεγαλύτερο εύρος σωματείων, αλλά δεν πραγματοποιείται λόγω της πανδημίας.

Η δημιουργία νέων ταξικών σωματείων

Η εισήγηση αναφέρει:

Επιδιώκουμε τη δημιουργία νέων ταξικών σωματείων, πρώτα και κύρια όπου δεν υπάρχουν. Οι επιτροπές και οι συνελεύσεις αγώνα μπορούν να αποτελέσουν το πρόπλασμα για το στήσιμο των σωματείων. Ιδιαίτερα συμβάλλουμε σε τέτοιες μορφές εκεί όπου το σωματείο, η ομοσπονδία, το επίσημο συνδικαλιστικό κίνημα δεν θέλουν ή δεν μπορούν, εκεί όπου οι συσχετισμοί είναι παγιωμένοι και κυριαρχεί ο εργοδοτικός και κυβερνητικός συνδικαλισμός.

Ας σταθούμε στην εμπειρία μας. Ως NAP συμβάλαμε στη δημιουργία νέων σωματείων στον ιδιωτικό τομέα, προκειμένου να οργανώσουμε τους ασυνδικαλιστους εργαζόμενους και να αντιμετωπίσουμε τον κατακερματισμό των υπάρχοντων συνδικάτων ενδεικτικά αναφέρουμε τα: **ΣΜΤ, Συνδικάτο Ενέργειας «Εργατική Αλληλεγγύη», Σύλλογος Εργαζομένων στο Ερρίκος Ντυνάν, ΣΕΡΕΤΕ, ΣΜΔ** κ.ά.). Παράλληλα βοηθήσαμε στην ανασυγκρότηση ανενεργών σωματείων όπως ήταν ο **ΣΕΦΚ** και ο **ΣΥΒΧΨΑ** παλαιότερα.

Μέσα από την δράση μας επιδιώκαμε να αλλάζει η φυσιογνωμία των υπαρχόντων σωματείων καθώς και να εντάσσονται εργαζόμενοι με **ελαστικές σχέσεις εργασίας**. Μπήκαμε μπροστά σε χώρους ελαστικής απασχόλησης (π.χ. οι προσπάθειες της νΚΑ στα προγράμματα **stage, το Συντονιστικό Αγώνα Εργαζομένων στα 5μηνα, το Συντονιστικό Αγώνα 5.500 Πτυχιούχων ΟΑΕΔ** κ.α.).

Σε αυτήν την μακρόχρονη, κοπιαστική, πρακτική εμπειρία, έχει ιδιαίτερη σημασία η φράση του Μαρξ πως

«κάθε βήμα πραγματικού κινήματος είναι πιο σπουδαίο από μια δωδεκάδα προγράμματα».

Για παράδειγμα, ο αγώνας των συμβασιούχων στα **πεντάμηνα** (από τα πιο φτωχά τμήματα της τάξης), ήταν πραγματικό σχολείο για της δυνάμεις της ΟΝΕ της ΝΚΑ. Μέσα στους συμβασιούχους αναμετρήθηκε (και κέρδισε) το αίτημα για μόνιμη και σταθερή δουλειά με την πρόταση των δημάρχων για λίγους μήνες δουλειά παραπάνω. Επέλεξαν ένα δυναμικό αγώνα με διάρκεια, στήνοντας σκηνές μέσα στο Δεκέμβρη κάτω από το Υπουργείο Εργασίας για 45 ημέρες και δεν επέλεξαν την συνδιαλλαγή με τους δήμους και την κυβέρνηση. Πήραν στον αγώνα στα χέρια τους χωρίς να περιμένουν τις συνδικαλιστικές ηγεσίες της ΑΔΕΔΥ και της ΠΟΕ -ΟΤΑ, δημιούργησαν το δικό τους **συντονιστικό όργανο** με την κρίσιμη βοήθεια λίγων σωματείων στους ΟΤΑ, της attack.

Πριν δούμε πιο συγκεκριμένα ορισμένα παραδείγματα ίδρυσης νέων σωματείων, αξίζει να σταθούμε στην αναφορά της εισήγησης:

«Οι κομμουνιστές είναι εκεί που βρίσκονται οι εργάτες». Αν οι εργάτες σε ένα χώρο δουλειάς ή κλάδο βρίσκονται σε ένα μαζικό ρεφορμιστικό ή και εργοδοτικό συνδικάτο οι κομμουνιστές παρεμβαίνουν σε αυτό, αναζητώντας τον τρόπο για να εκφράζονται πιο αποτελεσματικά τα εργατικά συμφέροντα. Αν οι εργάτες βρίσκονται έξω από το συνδικάτο (πχ δεν καλύπτει τους ελαστικά εργαζόμενους, εργολαβικούς κλπ) τότε οι κομμουνιστές, με το ίδιο ακριβώς κριτήριο, θα «διασπαστούν» από τη γραφειοκρατία, για να βρεθούν μέσα στη μάζα των ελαστικά εργαζομένων. Πρώτα και κύρια χρειάζεται να οργανωθεί η τεράστια πλειοψηφία των εργαζομένων, που παραμένει ασυνδικαλιστή, να μαζικοποιηθεί και να επανασυνδικαλιστεί τα σωματεία.

Στους τεχνικούς υπήρχε στον κλάδο ο Σύλλογος Τεχνικών Υπαλλήλων Ελλάδας (**ΣΤΥΕ**) στο οποίο κατάφεραν να γραφτούν ελάχιστα μέλη μας, γιατί το σωματείο αυτό δεν δεχόταν τους εργαζομένους **με μπλοκάκι**. Ουσιαστικά, οι μισθωτοί τεχνικοί δεν είχαν συνδικαλιστική έκφραση. Έτσι συγκροτήθηκε το **Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών (ΣΜΤ)**. Η υπογραφή από το ΣΜΤ της Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας που κάλυπτε τόσο τους εργαζόμενους με συμβατικές σχέσεις εργασίας όσο και τους εργαζόμενους με μπλοκάκι πολεμήθηκε τόσο από το κατασκευαστικό κεφάλαιο όσο και από τον εργοδοτικό συνδικαλισμό. Ήταν μια μεγάλη κατάκτηση που σηματοδότησε την μαζικοποίηση του ΣΜΤ και την εμπλοκή του με τους εργαζόμενους του κλάδου.

Ένα άλλο παράδειγμα ήταν η ίδρυση του Συνδικάτου Εργαζομένων στην Ενέργεια «Εργατική

Αλληλεγγύη» (**ΣΕΕΝ Εργατική Αλληλεγγύη**). Είχε ιδιαίτερη παρουσία στους σταθμούς και τα ορυχεία της ΔΕΗ στην περιοχή Κοζάνης-Πτολεμαΐδας. Συσπείρωνε μαζί εργάτες μόνιμους και εργολαβικούς που δεν τους έγραφαν τα σωματεία της ΓΕΝΟΠ). Επιπλέον ξεπέρασε την ομοιοεπαγγελματική δομή της ΓΕΝΟΠ, **ενώνοντας όλες τις ειδικότητες**.

Το ΣΜΤ και το ΣΕΕΝ χαρακτηρίστηκαν ως διασπαστικά από τον κυρίαρχο συνδικαλισμό. Στην αρχή δεν έγιναν δεκτά από τα δευτεροβάθμια όργανα (το ΕΚΑ και την ΓΕΝΟΠ ΔΕΗ) και χρειάστηκε συστηματική προσπάθεια για να γίνουν μέλη. Ωστόσο μετά την αναγνώριση του ΣΜΤ από το ΕΚΑ, οι **εργαζόμενοι με μπλοκάκι** έπαψαν να είναι τόσο «**αόρατοι**» για τον κυρίαρχο συνδικαλισμό.

Πιο πρόσφατο είναι το παράδειγμα της συγκρότησης του Πανελλαδικού Σωματείου Εργαζομένων στην Έρευνα και την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση (**ΣΕΡΕΤΕ**) που στόχος του είναι να οργανώσει τους ασυνδικαλιστούς εργαζόμενους, να αντιμετωπίσει τον κατακερματισμό στην έρευνα, να καλύψει τις διαφορετικές μορφές εργασίας, μεταξύ αυτών τα «μπλοκάκια» αλλά και τους αμισθί εργαζόμενους. Το ΣΕΡΕΤΕ έθεσε το θέμα της ΣΣΕ, προκήρυξε κλαδικές απεργίες, είχε κατακτήσεις στον κλάδο. Ανέδειξε τον χαρακτήρα που πρέπει να έχει η έρευνα, απέναντι στην σχέση της τον **πόλεμο, τα πολεμικά προγράμματα, με το κράτος δολοφόνο** κλπ.

Σε όλη αυτή την πορεία αρκετές αριστερές δυνάμεις έλεγαν πως δεν υπάρχουν «**όροι και προϋποθέσεις**». Χαρακτηριστικά, το ΣΜΤ βρήκε απέναντί του ένα τμήμα της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς που ήταν γαντζωμένο γύρω από το ΤΕΕ. Το **ΣΜΤ** έδρασε απέναντι στο ΤΕΕ και στην **διαταξική ενότητα με τους εργοδότες**, που ήταν η **κύρια διαχωριστική γραμμή** τον κλάδο.

Το **ΣΕΡΕΤΕ** βρήκε απέναντι το ΚΚΕ που έφτιαξε στην συνέχεια **άλλο κλαδικό σωματείο στην έρευνα**.

Τα σωματεία αυτά έδωσαν την μάχη για την αναπροσαρμογή των στόχων του κινήματος στην κατεύθυνση της ικανοποίησης των εργατικών αναγκών. Είχαν συμβολή στο συνολικό πολιτικό αγώνα της εργατικής τάξης, στην ταξική ανασυγκρότηση και σε όλους τους συντονισμούς των σωματείων. Το **ΣΜΤ** βρέθηκε στην ατμομηχανή των συντονισμών, όπως βρίσκεται σήμερα το **ΣΕΡΕΤΕ**.

Ως ΝΑΡ θέσαμε την ανάγκη συγκρότησης του **Σωματείου Μισθωτών Δικηγόρων** απέναντι στα αφεντικά και στον ΔΣΑ. Με την συμβολή και των δυνάμεών μας συγκροτήθηκε πριν λίγα

χρόνια το ΣΜΔ).

Στην πορεία συγκροτήθηκαν αρκετά σωματεία, όπως η ΣΒΕΟΔ, efood κ.α. που ενώνουν τους ελαστικά εργαζόμενων στην «οικονομία της πλατφόρμας». Επίσης, συγκροτήθηκαν σωματεία που συσπείρωσαν τους εργολαβικούς εργαζόμενους όπως στο χώρο της ενέργειας (πχ ΔΕΣΦΑ). Συνολικά όλη αυτή η εμπειρία είναι πολύτιμη και πρέπει να αποτιμηθεί συλλογικά.

Κλείνοντας, οι θέσεις αναφέρουν ότι η **εργατική μας δουλειά χρειάζεται άλματα και τομές**. Ανάμεσα σε αυτά είναι η μαζική δράση μέσα στην εργατική τάξη, η πρωτοπόρα συμμετοχή στους αγώνες, η συγκρότηση νέων μορφών εργατικής οργάνωσης.

Η εισήγηση φωτίζει δυνατότητες σε αυτή την κατεύθυνση αναφέροντας:

Τα τελευταία χρόνια στον ιδιωτικό τομέα δημιουργούνται νέα επιχειρησιακά και κλαδικά σωματεία. Παράλληλα, παρατηρείται αύξηση της συμμετοχής σε σωματεία του ιδιωτικού τομέα. Η τάση αυτή εκκινεί από την εκρηκτική κοινωνική πραγματικότητα και την απογείωση της εκμετάλλευσης.

Και θέτει συγκεκριμένα καθήκοντα:

Την τάση αυτή οι δικές μας δυνάμεις πρέπει να την αντιμετωπίσουν με ανώτερη απαίτηση ως ευκαιρία. Όχι απλώς να αποτελέσουμε μέρος της, αλλά να πρωταγωνιστήσουμε στην προσπάθεια οργάνωσης της τάξης μας και των αγώνων της, κάνοντας μια ουσιαστική στροφή στην επίμονη μεθοδική δουλειά πεδίου.